

LBRIS

We know
books

ANI CREȚU

Sunt unic într-o lume diversă

ilustrații de Șerban Andreescu

Partea întâi

dedicată copiilor

Bună, prietene!

Văd că sunt privită de doi ochi magici.

Da-da, ai tăi sunt, pui de om.

Bună, îngeraș!

Aș fi foarte fericită dacă de azi încolo mă poți numi prietena ta.

Eu sunt împrietenirea.

Ce este împrietenirea?

Eee... este acea legătură magică între doi prieteni care se pot învăța unul pe altul. Exact ca în cazul nostru.

Eu am nevoie mare de tine. Și te rog să mă ajuți!

Suntem unici

Știi ... noi, oamenii, suntem diferiți. Ai observat asta? Privește-o pe mami: deși semănați, sunteți diferiți. Te uiți la mine, te rog? Așa-i că și eu sunt diferită de tine? Știu, vei zice că sunt o carte și vei începe să râzi... Ador râsul cristalin de copil. Știi ce văd eu? Văd copii. Văd copii care mă citesc zi de zi, seară de seară, și niciunul nu seamănă cu altul, niciunul nu are jucăria preferată ca altul, niciunul nu are mâncarea preferată ca altul. Și mai știi ce? Asta este magic: suntem diferiți unii de ceilalți și, cu toate acestea, suntem cu toții oameni. Nu crezi că ne-am plictisi dacă toți am fi la fel?

Ha! Mi-a trecut o trăsnaie prin cap: cum ar fi ca toate jucăriile de pe planetă să fie la fel? Ne-am plictisi, nu-i așa?

Prietenii nu sunt la fel

Tie îți plac fructele? Și eu le iubesc.

Îmi plac merele, perele, bananele, căpșunele... Ups! Îmi plac căpșunele, dar, după ce le mănânc, încep să mă scarpin și îmi apar niște punctulețe roșii pe piele... Să îți spun un secret: am un prieten pe care îl cheamă Adan și el pățește la fel dacă mănâncă banane... dar asta nu ne împiedică să ne jucăm împreună și să fim cei mai buni prieteni. Și Daria este prietena noastră, deși ea poate mânca toate fructele. Toți trei suntem fericiți când petrecem timp împreună și facem năzdrăvăni... Ultima dată știi ce boacăna am făcut? Am jucat fotbal în casă și am spart vaza cu flori a mamei. A fost furioasă, dar ne-a iertat.

Ție ce fructe îți plac?

Ce fruct zice mami că nu îți cumpără?

Știi de ce?

Pentru că tu ești ca noi. Și tu ai fructe pe care le poți mânca fără să pățești nimic și fructe pe care nici măcar nu le poți gusta.

Iar mama ta când zice că nu îți cumpără un anumit fruct înseamnă că te iubește mult, mult de tot și vrea să te protejeze, ca tu să fii în siguranță.

Vezi tu, chiar și fructele sunt diferite, la fel ca noi, oamenii. Unii dintre noi au pielea albă, alții o au galbenă, alții neagră și asta ne face diferiți și, în același timp, la fel: oameni.

O grădi plină de dinozauri

Ana este prietena mea de la grupa mare.

După ce dormim de prânz la grădi, ieșim în curtea grădiniței la joacă.

Cea mai mare bucurie a noastră este să ne jucăm de-a dinozaurii. Eu sunt Anchilosaur, Matei este Acrocantozaurus, iar Gabi este Baryonix. Flavia este mereu Mayasaura, care înseamnă „Mamă bună”.

Prietena mea Ana este uneori T-Rex, iar alteori vrea să fie... mmm, stai că uit mereu... Spinosaur. După cum vezi, Ana vrea să pară feroce precum dinozaurii pe care îi preferă.

Parasaurolofus ar vrea Irina de la grupa mică să fie, dar nu știe cum se pronunță, iar noi îi spunem pe scurt: „Para”.

Uau, ce alergătură! Ce distracție și muuultă zbenguială!

Când vine vremea gustării de după-amiază, doamnele educatoare au nevoie de multă răbdare și de mult tact ca să ne convingă să intrăm în clase.

Îți dai seama că, de înfometaji ce suntem, uneori uităm să ne spălăm pe mâini, motiv pentru care doamnele ne întorc de la masă.

La gustare mereu primim alimente sănătoase: caju, nuci, migdale, arahide...

O mai știi pe Ana de la grupa mare? T-Rex-ul feroce? Ana nu mănâncă niciodată arahide. Când era mai mică – deși ea nu își amintește, știe de la mama ei – și a mâncat pentru prima dată arahide, Ana abia mai putea respira. De aceea, la grădiniță, Ana primește întotdeauna caju și migdale care nu s-au atins de arahide. Doamnele zic, de fiecare dată, că Ana mănâncă necontaminat.

Unii dintre noi au o reacție ciudată la arahidele astea, care îi fac să simtă că le arde pielea și că respiră greu... Hmmm, ce ciudate sunt arahidele! Dar Ana este minunată și foarte haioasă când se strâmbă la noi și zice: „Vă mănânc, sunt un T-Rex!” Uneori râd pentru că este atât de blândă și bună, încât îmi este greu să cred că se preface de-a T-Rex-ul.

Dacă observi vreun coleg că se scarpină, i se înroșesc sau i se umflă ochii și respiră greu, caută în grabă un adult și cere-i ajutorul. Așa poți deveni un erou, iar eu am încredere că tu poți fi unul.

LIBRIS

We know
books

